

מעליש

צִיד זָקֵן
 סָבֵא זָקֵן
 אֲבָקֵשׁ בָּךְ אֶת טוֹב־הַלֵּב.
 כְּשֶׁהֵייתִי בְּגִילָה
 נִמְנָעֵתִי מִצִּיד הַשְּׁלֹו כִּשְׁהוּא שָׁב אֶל הַקֵּן
 וּכְשֶׁהֵייתִי בַּהֲדָרָה
 הֵייתִי מִפְּנֵה מִבְּטִי כִּשְׁאִשֶׁת הַנָּחֵשׁ
 פִּשְׁטָה אֶת נֶשֶׁל חִלְצָתָהּ
 וְאוֹמֵר: אֵה מְעַלִּישׁ.

אֲנִי מוֹכֵן לְהֶאֱכִיל אֶת כְּלָבְךָ הַצָּנוּם
 וְלְהֵבִיא לָךְ מִים וְטֶבֶק,
 לֹא אֹזְהִיר אֶת הַצָּבָאִים
 אוֹ תוֹר הַשָּׂדֶה
 אֶף לֹא הַפְּקָחִים.
 לָכֵן, חֲבֵרִי לְשִׁבְרִיּוֹת
 הַתְּלוּיּוֹת בְּחִגּוֹרוֹת הַצִּיד,
 יֵשׁ בֵּינֵינוּ יְדִידוֹת הַקְּשׁוּרָה בַּחֲפוּשׁ
 אַחַר גּוֹזְלֵי־חַגְלוֹת
 בְּכִסִּים וּמִתַּחַת לְכוֹבָעִים.
 חֲבֵרִי לְצִמָּא
 וְלִקְשִׁירַת הַסְּפָדִים לְאַרְנָבוֹת,
 הֵן נֶעְלְמוּ מֵרַב תָּם
 וְלֹא הוֹתִירוּ לְאִישׁ דָּבָר
 מִטְּהַר־הַלֵּב.
 אֶתְחַנֵּן אֵלֶיךָ
 תָּן לִי לְטִיֵּל
 בְּטוֹחַ יְרִיּוֹת הַרוֹבֵה שְׁלֶךְ
 כָּאֵן בַּחֲצֵרוֹת הָעֲזוּבוֹת
 לְיַד מֵה שְׁנוֹתֵר מֵהַגְּדֵרוֹת,
 הִרְשָׁה לִי,

הִרְשָׁה לִי לְבָרֵךְ אֶת הַתְּאֵנָה הַזֹּאת
וְהִרְשָׁה לִי לְהִתְקַרֵּב
מֵהַצֵּבֵר הַזֶּה
וּלְאַחַר הַקְּצִיר
עָצַר אוֹתִי
וּקָשַׁר אוֹתִי
בְּחוּטֵי שֶׁמֶשׁוֹן הַדְּקִים
הַמְּשֻׁתְּרָכִים
מִמְזוּדוּתֶיהָ וּמִשָּׂרוּלֶיהָ
כְּמוֹ מַעֲיָם
מִבֶּטֶן תְּרַנְגָּלֶת שְׁנַצוּדָה.
מְעַלִּישׁ.

גליון 134, מרץ 1991

מערבית: רוזיה תבור